

20. Μετὰ δὲ χρόνον ἦλθεν ὁ βασιλεὺς ἐν τῇ πόλει καὶ ἐπερώτησε τοὺς φίλους αὐτοῦ περὶ τοῦ παλατίου ὃ ἔκτισεν ὁ Θωμᾶς· καὶ λέγουσιν αὐτῷ ἐκεῖνοι· Οὐδὲν παλάτιον ἔκτισεν, οὐδὲ ἕτερόν τι ἐποίησεν· ἀλλὰ περιέρχεται τὰς πόλεις καὶ τὰς κώμας χορηγῶν τοῖς πένησιν, καὶ διδάσκει ἓνα θεὸν εἶναι. Καὶ θεραπεύει καὶ δαίμονας ἀπελαύνει καὶ ἄλλα πολλὰ ποιεῖ παράδοξα· καὶ νομίζομεν ἡμεῖς ὅτι μάγος ἐστίν. Ἀλλ' αἱ εὐσπλαγγνίαι αὐτοῦ καὶ αἱ ἰάσεις αἱ δωρεὰν ἐξ αὐτοῦ γινόμεναι, ἔτι δὲ τὸ ἀπλοῦν αὐτοῦ καὶ ἐπιεικὲς καὶ τὸ τῆς πίστεως αὐτοῦ σημαίνει ὅτι δίκαιός ἐστιν ἢ ἀπόστολος τοῦ θεοῦ τοῦ νέου ὃν αὐτὸς καταγγέλλει· συνεχῶς γὰρ νηστεύει καὶ εὐχεται, καὶ ἄρτον ἐσθίει μόνον μετὰ ἄλατος, καὶ τὸ ποτὸν αὐτοῦ ὕδωρ, καὶ φορεῖ ἐν ἱμάτιον εἴτε ἐν εὐδία εἴτε ἐν χειμῶνι, καὶ οὐδὲν παρά τινος λαμβάνει, καὶ ἂ ἔχει ἄλλοις δίδωσιν. Ταῦτα ἀκούσας ὁ βασιλεὺς ταῖς χερσὶν αὐτοῦ τὴν ὄψιν προσέτριψεν, τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ κινῶν ἐπὶ ὄραν πολλήν.

21. Καὶ μετεπέμψατο τὸν ἔμπορον τὸν ἀγαγόντα αὐτὸν καὶ τὸν ἀπόστολον, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἔκτισάς μοι τὸ παλάτιον; Ὁ δὲ ἔφη· Naί, ἔκτισα. Ὁ δὲ βασιλεὺς εἶπεν· Πότε οὖν ὑπάγομεν καὶ βλέπομεν αὐτό; Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς αὐτῷ ἔφη· Nῦν αὐτὸ ἰδεῖν οὐ δύνασαι, ἀλλ' ὅταν τοῦ βίου τούτου ἐξέλθῃς, βλέπεις αὐτό. Ὁ δὲ βασιλεὺς πάνυ ὀργισθεὶς ἐκέλευσεν ὑπὸ δεσμὸν γενέσθαι τὸν τε ἔμπορον καὶ Ἰούδαν τὸν καὶ Θωμᾶν καὶ εἰς φυλακὴν βληθῆναι, ἕως ἂν ἀνακρίνας μάθῃ τίτι ἐδόθη τὰ τοῦ βασιλέως, καὶ οὕτως αὐτὸν ἀπολέσῃ μετὰ τοῦ ἐμποροῦ. Ὁ δὲ ἀπόστολος χαίρων ἀπῆει ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, καὶ ἔλεγεν τῷ ἐμπόρῳ· Μὴ φοβοῦ μηδέν, ἀλλὰ μόνον πιστεύσον τῷ δι' ἐμοῦ κηρυσσομένῳ θεῷ, καὶ ἀπὸ μὲν τούτου τοῦ κόσμου ἐλευθερωθήσῃ, ἀπὸ δὲ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος ζωὴν κομίσει. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἐσκέπτετο ποῖα θανάτῳ αὐτοὺς ἀναλώσει. Ὡς δὲ ἔδοξεν πυρὶ αὐτοὺς καῦσαι ἐκδεδαρμένους, αὐτῇ τῇ νυκτὶ Γὰδ ὁ τοῦ βασιλέως ἀδελφὸς ἐκακοῦτο, καὶ διὰ τὴν λύπην καὶ ἐπίθεσιν ἣν ὁ βασιλεὺς ἔπαθεν ἐβαρῆθη σφόδρα· καὶ μεταπεμψάμενος τὸν βασιλέα εἶπεν αὐτῷ· Ἀδελφε βασιλεῦ, τὸν οἶκόν μου καὶ τὰ τέκνα μου παρατίθημί σοι· ἐγὼ γὰρ διὰ τὴν ἐπήρειαν τὴν συμβᾶσάν σοι ἐλυπήθην καὶ ἰδοὺ ἀποθνήσκω, καὶ ἐὰν μὴ ἐπέλθῃς τῇ τιμωρίᾳ κατὰ τῆς κεφαλῆς ἐκείνου τοῦ μάγου, οὐκ ἀναπαύσεις μου τὴν ψυχὴν εἰς ἄδου. Ὁ δὲ βασιλεὺς τῷ ἑαυτοῦ ἀδελφῷ εἶπεν· Δι' ὅλης τῆς νυκτὸς τοῦτο ἐσκεπτόμην, τὸ πῶς αὐτὸν θανατώσω· τοῦτο δὲ ἔδοξέν μοι, ἐν πυρὶ αὐτὸν κατακαῦσαι ἐκδαρέντα, καὶ αὐτὸν καὶ τὸν ἔμπορον μετ' αὐτοῦ τὸν ἀγαγόντα αὐτόν.

22. Καὶ ὡς ὠμίλουν, ἐξῆλθεν ἡ ψυχὴ Γὰδ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἐπένευ τὸν Γὰδ σφόδρα, πάνυ γὰρ ἠγάπα αὐτόν, καὶ προσέταξεν εἰς βασιλικὴν ἐσθῆτα καὶ πολῦτιμον κηδευθῆναι αὐτόν. Τούτων δὲ γενομένων τὴν ψυχὴν Γὰδ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ βασιλέως ἄγγελοι παραλαβόντες εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνήγαγον, ὑποδεικνύντες αὐτῷ τοὺς ἐκεῖ τόπους καὶ οἰκήσεις, ἐξετάζοντες αὐτόν· Εἰς ποῖον τόπον βούλει οἰκῆσαι; Ὅτε δὲ ἠγγισαν εἰς τὴν οἰκοδομὴν Θωμᾶ τοῦ ἀποστόλου, ἦν ἔκτισεν τῷ βασιλεῖ, ἰδὼν αὐτήν ὁ Γὰδ εἶπεν τοῖς ἄγγελοις· Δέομαι ὑμῶν, κύριοί μου, εἰς ἓνα τῶν κατώγεων οἴκων τούτων συγχωρήσατέ μοι οἰκῆσαι. Οἱ δὲ ἔφησαν αὐτῷ· Οὐ δύνασαι οἰκῆσαι ἐν ταύτῃ τῇ οἰκοδομῇ. Ὁ δὲ εἶπεν· Διὰ τί; Λέγουσιν αὐτῷ· Τοῦτο τὸ παλάτιον ἐκεῖνό ἐστιν ὃ οἰκοδόμησεν ὁ χριστιανὸς ἐκεῖνος τῷ ἀδελφῷ σου. Ὁ δὲ εἶπεν· Δέομαι ὑμῶν, κύριοί μου, συγχωρήσατέ μοι ἀπελθεῖν πρὸς τὸν ἀδελφόν μου, ἵνα ἀγοράσω παρ' αὐτοῦ τὸ παλάτιον τοῦτο· οὐ γὰρ οἶδεν ὁ ἀδελφός μου ὁποῖόν ἐστιν, καὶ πιπράσκει μοι αὐτό.

23. Τότε οἱ ἄγγελοι ἀφήκαν τὴν ψυχὴν τοῦ Γὰδ· καὶ ἐν τῷ ἐνδύειν αὐτοὺς αὐτὸν τὴν ἐντάφιον στολὴν ἐπεισῆλθεν αὐτῷ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· καὶ ἔλεγεν τοῖς περὶ αὐτὸν ἐστῶσιν· Καλέσατέ μοι τὸν ἀδελφόν μου, ἵνα αἰτήσωμαι παρ' αὐτοῦ μίαν αἴτησιν. Εὐθὺς οὖν εὐηγγελίσαντο τῷ βασιλεῖ αὐτῶν λέγοντες ὅτι Ὁ ἀδελφός σου ἀνέζησεν. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἐκπηδήσας σὺν πλήθει πολλῷ ἦρχετο πρὸς τὸν ἴδιον ἀδελφόν, καὶ εἰσελθὼν ἔστη πρὸς τὴν κλίνην αὐτοῦ ὥσπερ ἐκπληκτος, μὴ δυνάμενος λαλῆσαι αὐτῷ. Εἶπεν δὲ ὁ ἀδελφός αὐτοῦ· Οἶδα καὶ πέπεισμαι, ἀδελφέ, ὅτι εἴ τις ἦτησέν σε τὸ ἡμισυ τῆς βασιλείας σου, δέδωκας ἂν ὑπὲρ ἐμοῦ· διὸ ἀξιώ σε παρασχεῖν μοι χάριτα μίαν ἣν αἰτοῦμαί σε, ἵνα πωλήσῃς μοι ὃ αἰτοῦμαι παρὰ σοῦ. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἀποκριθεὶς εἶπεν· Καὶ τί ἐστὶν ὃ αἰτεῖς με πωλήσαί σοι; Ὁ δὲ ἔφη· Ὅρκω με πείσον

ὅτι μοι παρέχεις. Καὶ ὤμοσεν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς ὅτι Ἐν τῶν ὑπαρχόντων μοι εἶ τι ἐὰν αἰτήσῃ, δίδωμί σοι. Καὶ λέγει αὐτῷ· Τὸ παλάτιον ἐκεῖνο ὃ ἐν τοῖς οὐρανοῖς ἔχεις πώλησόν μοι. Καὶ ὁ βασιλεὺς εἶπεν· Ἐμοὶ παλάτιον ἐν τοῖς οὐρανοῖς πόθεν ὑπάρχει; Ὁ δὲ ἔφη· Ἐκεῖνο ὃ ἄκοδόμησέν σοι ἐκεῖνος ὁ χριστιανὸς ὁ ὢν νῦν ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ, ὃν ἤγαγέν σοι ὁ ἔμπορος ἀγοράσας παρὰ Ἰησοῦ τινος· τὸν δοῦλον λέγω ἐκεῖνον τὸν Ἑβραῖον, ὃν ἐβούλου κολάσαι ὡς ἐπίθεσίν τινα παρ' αὐτοῦ παθῶν, ἐφ' ὃν κἀγὼ λυπηθεὶς ἀπέθανον καὶ ἀνέζησα νῦν.

24. Τότε ὁ βασιλεὺς εἰς ἐπίστασιν ἐλθὼν συνήκεν περὶ τῶν διαφερόντων αὐτῷ καὶ μελλόντων αἰώνιων ἀγαθῶν, καὶ εἶπεν· Ἐκεῖνο τὸ παλάτιον πωλῆσαι σοι οὐ δύναμαι, εὐχομαι δὲ εἰσελθεῖν εἰς αὐτὸ καὶ οἰκῆσαι καὶ καταξιοθῆναι τῶν οἰκητόρων αὐτοῦ· σὺ δὲ ἀληθῶς εἰ βούλει πρίασθαι τοιοῦτον παλάτιον, ἰδοὺ ὁ ἄνθρωπος ζῆ καὶ κτίζει σοι ἐκεῖνου βέλτιον. Καὶ εὐθέως πέμπας ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ δεσμοτηρίου τὸν ἀπόστολον καὶ τὸν ἔμπορον τὸν ἐγκλεισθέντα σὺν αὐτῷ, λέγων· Δέομαί σου ὡς ἄνθρωπος δεόμενος τοῦ διακόνου τοῦ θεοῦ ἵνα εὕξῃ ὑπὲρ ἐμοῦ καὶ δεηθῆς ἐκεῖνου οὗ διάκονος ὑπάρχεις ἵνα μοι ἀφήσῃ καὶ παρίδῃ ἃ εἰς σὲ διεπραξάμην ἢ καὶ ἐνεθυμήθην διαπράξασθαι, καὶ ἄξιόν με γενέσθαι οἰκήτορα ἐκείνης τῆς οἰκίσεως ἥσπερ ἐγὼ μὲν οὐδὲν ἔκαμον, σὺ δέ μοι ἔκτισας μόνος καμῶν, συνεργούσης σοι τῆς χάριτος τοῦ θεοῦ σου, καὶ ἵνα γένωμαι ὑπερήτης κἀγὼ καὶ δουλεύσω τῷ θεῷ τούτῳ ὃν σὺ κηρύττεεις. Καὶ ὁ ἀδελφὸς δὲ αὐτοῦ προσπεσὼν τῷ ἀποστόλῳ ἔλεγεν· Δέομαί σου καὶ ἰκετεῦν ἐμπροσθεν τοῦ θεοῦ σου ἵνα ἄξιός γένωμαι τῆς τούτου διακονίας καὶ ὑπηρεσίας, καὶ κληρωθῶ ἄξιός γενέσθαι τῶν ὑποδειχθέντων μοι ὑπὸ τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ.

25. Καὶ ὁ ἀπόστολος χαρᾶς πλησθεὶς εἶπεν· Ἐξομολογοῦμαι σοι, κύριε Ἰησοῦ, ὅτι ἀπεκάλυψάς σου τὴν ἀλήθειαν ἐν τοῖς ἀνθρώποις τούτοις· σὺ γὰρ εἶ μόνος θεὸς τῆς ἀληθείας, καὶ οὐχ ἕτερος· καὶ σὺ εἶ ὃ τὰ πάντα εἰδὼς τὰ τοῖς πολλοῖς ἄγνωστα· σὺ εἶ, κύριε, ὁ ἐν πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις εὐσπλαγχνίαν καὶ φειδῶ ποιούμενος· οἱ γὰρ ἄνθρωποι διὰ τὴν πλάνην τὴν οὔσαν ἐν αὐτοῖς παρείδαν σε, σὺ δὲ οὐ παρείδες αὐτούς. Καὶ νῦν αἰτουμένου μου καὶ ἰκετεύοντός σε δέξαι τὸν βασιλέα καὶ τὸν τούτου ἀδελφόν, καὶ κατάμειξον αὐτούς εἰς τὴν σὴν ποιμνίαν, καθάρισας αὐτούς τῷ σῶ λουτρῷ καὶ ἀλείψας αὐτούς τῷ σῶ ἐλαίῳ ἀπὸ τῆς περιεχούσης αὐτούς πλάνης· φύλαξον δὲ αὐτούς καὶ ἀπὸ τῶν λύκων, φέρων αὐτούς ἐν τοῖς σοῖς λειμῶσι· πότισον δὲ αὐτούς ἀπὸ τῆς ἀμβροσιώδους σου πηγῆς τῆς μὴ τεθλωμένης μήτε λεγούσης· δέονται γὰρ σου καὶ ἰκετεύουσιν καὶ βούλονται ὑπηρετῆται καὶ διάκονοί σου γενέσθαι, καὶ ἕνεκεν τούτου εὐδοκοῦσιν καὶ διωχθῆναι ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν σου καὶ διὰ σὲ ὑπ' αὐτῶν μισηθῆναι καὶ ὑβρισθῆναι καὶ ἀποθανεῖν, ὡς καὶ σὺ ὑπὲρ ἡμῶν ταῦτα πάντα ἔπαθες, ἵνα ἡμᾶς περιποιήσῃ, κύριος ὢν καὶ ἀληθῶς ποιμὴν ἀγαθός. Σὺ δὲ δὸς αὐτοῖς ἵνα ἔχωσιν ἐν σοὶ μόνῳ τὴν παρρησίαν καὶ τὴν παρὰ σοῦ βοήθειάν τε καὶ ἐλπίδα τῆς σωτηρίας αὐτῶν, ἧς ἐκδέχονται παρὰ σοῦ μόνου, καὶ ἵνα βεβαιωθῶσιν εἰς τὰ σὰ μυστήρια, καὶ δέξονται τῶν σῶν χαρισμάτων καὶ δομάτων τὰ τέλεια ἀγαθὰ, καὶ ἀνθήσουσιν ἐν τῇ σῇ διακονίᾳ, καὶ τελεσφορήσουσιν ἐν τῷ πατρὶ σου.